

Én, a címer

Írta: Pálincás Panna

A címer leggyakrabban pajzsokon jelenik meg.

Címere lehet családoknak, intézményeknek, vagy akár testületeknek. Ez tükrözheti az adott emberek, csoportok, közösségek múltját is. Fontos szerepet játszanak a színek, hiszen mindegyiknek megvan a saját jelentése. Ebből következtetni lehet a legfontosabb tulajdonságokra, jellemző vonásokra. Minden címernek pajzs formájúnak kell lennie.

A katolikus egyház úgy gondolja, hogy a címeren található kettős kereszt a keresztfeliratot jelképezi.

Magyarország címereként az alkotóelemeim a középkorból származnak.

Volt már rajtam bizánci származású kettős kereszt, Árpádsáv, holló, vörös csillag...

Bátran mondhatom, hogy emberek százai formáltak az évek során. Részesem voltam tömérdek történelmi eseménynek. Emlékszem, mikor Árpád kezében szeltük lóháton az országot, vagy amikor I. Imre kilenc oroszánt aggatott rám, majd II. András kettővel csökkentette ezt a számot. III. Béla korában jelentem meg először pajzson. Végre védhettem is az embereket, nem csak egy zászlón díszeltem. Hálás voltam ezért az újabb lehetőségért.

A legnagyobb változást mégiscsak a tizenhatodik században értem el.

Ekkor a kettős kereszt az apostoli királyságra utalt, a hármasság három hegycsúcsot, a Tátrát, a Mátrát, és a Fátrát jelképezte. A hétszer vágott mező négy ezüst sávja a négy folyót: a Dunát, a Tiszát, a Drávát és a Szávát mutatta.

Ahogy mondtam, sok mindenem mentem már keresztül, megdöbbentő, néha gyönyörű, néha viszont szörnyű eseményeknek voltam a szemtanúja.

Nem volt könnyű azt látni, hogy emberek ezrei esnek el előttem. Ilyenkor úgy éreztem, hogy az emberek haragudtak rám, csalódtak bennem, pedig én csak egy címer voltam, pontosan úgy, ahogy most is. Viszont, mikor győztesen kerültünk ki egy-egy harcból... Az nagyon jó érzés volt. Emberek százai néztek fel rám, ünnepelték a sikert. Akkor nagyon szerettem címer lenni. Úgy éreztem, hogy szeretnek engem. Pedig akkor is, ugyanolyan szerepet töltöttem be. Emlékszem, amikor az 1956-os forradalom napjaiban a vörös csillagot kivágták belőlem. Fölszabadító érzés volt! Büszkén lógtam a zászlón a fiatalok kezében, miközben Budapestet szeltük át, együtt menetelt velem az egész tömeg.

Most szinte mindenhol ott vagyok.

A hivatalokban, különböző múzeumokban, szobroknál, templomokban, iskolákban. Emberek ezrei látnak engem nap, mint nap, viszont úgy érzem, hogy sokszor észre sem vesznek.

A kisgyerekek még nem értenek, a nagyobbak unják, amiket a szülők mesélnek rólam nekik.

A kamaszok kezében a telefon van, eszükbe sem jut, hogy egy pillanatra is rám nézzenek.

A felnőttek munkába menvén egy-egy pillanatra rám szegeznek a tekintetüket, majd sietnek is tovább. Egyedül az idősek állnak meg előttem. Ők percekig kémlelnek engem. Ők pontosan tudják, hogy mikén mentem keresztül. Nem tudom pontosan, hogy éppen az adott történelmi eseményen gondolkodnak-e, vagy csak visszaemlékeznek a fiatal korukra, de látom a szemükben a nosztalgia foszlányait. Ilyenkor a már remegő kezükkel végigsimítanak egymáson, ezzel kifejezve azt, hogy átérzik egymás lelki rezdüléseit, és így, együtt már biztonságban érezhetik magukat. Belenéznek egymás íriszeibe, kezeiket megfogva pillanatokon belül tovább sétálnak a végtelenbe.

Az iskolákban legtöbbször a falakra szögeznek. Ott lógok minden egyes nap minden órájában.

Általában csak ritka alkalmakkor kerülök szóba, legtöbbször fontos történelmi események évfordulóján. Ilyenkor a tanárok bő mondatokban elmesélik a gyerekeknek azokat, amiket én mind megéltem. Ha lennének szemeim, fekete könnyeket ejtenék ilyenkor. Sosem fogják tudni teljesen átadni azokat a dolgokat, amik a múltban történtek. Azok ott is maradnak.

Nem fogják soha érezni a bombák robbanását követő fojtogató füstöt, nem fogják hallani a gyerekek rémült kiáltásait, a katonák szabályos, kemény és egyhangú lépteit. Sosem fogják látni, ahogy épületek százai omlanak össze, ahogy a lovak sebesen szelik át az ország pusztaságait, a harcmesők kopár vidékét.

Sokszor a tanárok sem érzik át ezeknek a szörnyűségeknek a következményeit. Gyerekek tömege maradt család, élelem, otthon nélkül. Ha tudtam volna nekik segíteni... Megtettem volna. Gondolkodás nélkül a segítségükre siettem volna. Csak egy bökkenő volt. Én akkor is egy címer voltam. Egy gyönyörű, címer, és mindig volt valaki, akinek a reményt sugároztam. Ezért ha választás elé állítanának, én akkor is címer maradnék, hiszen nem tudhatom, hogy hány embernek jelenthettem a remény jövőképét.

Pontosan ezt jelenti a rajtam található három szín.

Piros, mint a bátorság, fehér, mint a hűség, és végül zöld, mint a remény. Az életben minden embernek szüksége van a reményre a múltban, a jelenben és majd a jövőben is.

Ezek azok az okok, amik miatt minden szörnyű, sötét dolgot leszámítva nem adnám át a helyem senkinek. Mert igenis Én vagyok a CÍMER.